

I ACa 329/21

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 grudnia 2021 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący	Sędzia SA	Krzysztof Depczyński
Protokolant	Żaneta Maciąg – Pawlak	

porozpoznaniu w dniu 24 listopada 2021 r. **w Łodzi**

na rozprawie

sprawy z powództwa K. S. (1)

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o odszkodowanie

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 29 grudnia 2020 r.

sygn. akt I C 554/20

I. oddala apelację;

II. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz K. S. (1) kwotę 4 050 (cztery tysiące pięćdziesiąt) zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

I ACa 329/21

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 grudnia 2020 roku w sprawie z powództwa K. S. (1) przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W., o odszkodowanie, Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim:

1/ zasądził od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda K. S. (1) kwotę 95.000,00 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 28 kwietnia 2020 r. do dnia zapłaty;

2/ zasądził od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda K. S. (1) kwotę 11.312,95 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Przytoczony wyrok został oparty na ustaleniach faktycznych szczegółowo przedstawionych w motywach pisemnych skarżonego orzeczenia. Sąd Apelacyjny podziela i przyjmuje za własne wszystkie istotne dla rozstrzygnięcia ustalenia Sądu pierwszej instancji i uznaje za zbędne powielanie ich w niniejszym uzasadnieniu.

W swych rozważaniach prawnych Sąd Okręgowy uznał powództwo K. S. (1) oparte na art. 805 k.c. w całości za zasadne. Sąd ten wskazał, że szkoda w spornym pojeździe powstała na skutek zawinionego działania pracowników ubezpieczonego zakładu naprawczego, którzy wadliwie dokonali naprawy silnika w pojeździe powoda na podstawie zlecenia z 10 stycznia 2019 r. Powyższe wynika ze sporządzonych opinii zarówno na zlecenie powoda, jak i zlecenie pozwanego. Sąd Okręgowy uznał, że w tych okolicznościach ubezpieczony ponosi odpowiedzialność odszkodowawczą wobec powoda na podstawie art. 471 k.c., tj. z tytułu nienależytego wykonania zobowiązania. Wbrew twierdzeniom strony pozwanej, zdaniem Sądu a quo wysokość szkody i związek przyczynowy zostały udowodnione. Wysokość szkody została wyliczona przez biegłego sądowego, wadliwość wykonanej naprawy i związek przyczynowy ze szkodą wynika nie tylko z opinii prywatnych zarówno strony pozwanej jak i strony powodowej, ale też z zeznań świadka K. S. (2), dokumentacji dotyczącej zleceń naprawy i samej naprawy, dokumentacji zawartej w aktach ubezpieczeniowych.

Niespornym było, że ubezpieczony zakład naprawczy wykupił u pozwanego dodatkową klauzulę numer 9 ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkody wyrządzone w mieniu ruchomym powierzonym w celu wykonania usługi (OC za szkody w mieniu ruchomym powierzonym w celu wykonania usługi). W ocenie Sądu Okręgowego klauzula rozszerzyła zakres ubezpieczenia na szkody wyrządzone przez ubezpieczonego w pojazdach powierzonych mu do naprawy. Mając na uwadze, że do uszkodzenia samochodu powoda doszło w czasie jazdy próbnej i ubezpieczony nie wydał powodowi samochodu w stanie nie pogorszonym, zdaniem Sądu meriti już tylko z tej klauzuli wynika, że pozwany ponosi odpowiedzialność za szkodę powstałą w powierzonym do naprawy pojeździe powoda. Podzielając stanowisko Sądu Apelacyjnego w Warszawie wyrażone w wyroku z 26 marca 2013 r. w sprawie I ACa 1150/12 Sąd Okręgowy uznał, że umowa o oddanie samochodu do naprawy jest umową mieszaną, do której stosować należy przepisy umowy o dzieło i umowy przechowania. Powód, powierzając pojazd mechaniczny ubezpieczonemu, oczekiwał nie tylko wykonania określonych prac naprawczych, ale także, że będzie mógł ten samochód w stanie nie pogorszonym odebrać od (...) sp. z o.o. w B..

Niezależnie od powyższego, Sąd Okręgowy uznał, że odpowiedzialność pozwanego wynika również z § 18 pkt 7 OWU przewidującego ochronę ubezpieczeniową za szkody wyrządzone przez pracownika ubezpieczonego przy wykonywaniu obowiązków pracowniczych bowiem szkoda została wyrządzona przez pracownika ubezpieczonego, który nieprawidłowo złożył silnik w samochodzie powoda. Jednocześnie, zdaniem tego Sądu nie ma w sprawie zastosowania § 21 ustęp 3 OWU wyłączający ochronę ubezpieczeniową m.in. w zakresie roszczeń wynikających z rękojmi, gwarancji lub z przepisów o prawach konsumenta oraz szkód, które mogłyby być zaspokojone na podstawie tych przepisów. A to dlatego, że ubezpieczony nie wnosił o wyłączenie tej odpowiedzialności. W tym zakresie Sąd I instancji odwołał się do § 18 ust. 2 OWU, który przewiduje możliwość wyłączenia odpowiedzialności cywilnej za szkody powstałe w związku z prowadzeniem działalności albo za szkody powstałe w związku z posiadaniem mieniem na wniosek ubezpieczonego.

Kolejną podstawą odpowiedzialności pozwanego w tej sprawie – zdaniem Sądu a quo – stanowi § 18 ust. 1 OWU, zgodnie z którym przedmiotem ubezpieczenia jest odpowiedzialność cywilna ubezpieczonego za szkody wyrządzone osobie trzeciej w związku z prowadzeniem działalności określonej w umowie ubezpieczenia i posiadaniem mieniem, które jest wykorzystane w takiej działalności będącej następstwem niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania.

Koszty naprawy samochodu (95 918,11 zł brutto) Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o opinię biegłego z zakresu naprawy i eksploatacji pojazdów samochodowych, kalkulacji kosztów napraw oraz wyceny wartości pojazdów K. K.. Na tej podstawie dochodzoną w pozwie kwotę Sąd ten uznał za zasadną i uwzględnił powództwo w całości. Odsetki za opóźnienie zasądzono na podstawie art. 481 § 1 k.c. zgodnie z żądaniem pozwu, bowiem pierwsze zgłoszenie szkody było w kwietniu 2019 roku. O kosztach postępowania Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł pozwany zaskarżając go w całości i zarzucając:

I/ naruszenie prawa procesowego mające wpływ na rozstrzygnięcie, tj.:

a/ art. 245 k.p.c. poprzez uznanie, że przedłożona przez powoda prywatna opinia Biura (...) z 22 stycznia 2020 r. stanowi dowód istnienia związku przyczynowego pomiędzy uszkodzeniem silnika a wykonywaną przez warsztat naprawą, podczas gdy tego rodzaju opinia jest jedynie dokumentem prywatnym, a dokument prywatny stanowi dowód wyłącznie tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie;

b/ art. 232 zd. 1 k.p.c. poprzez naruszenie zakazu orzekania na podstawie faktów nieudowodnionych i uznanie, że w niniejszej sprawie wysokość szkody i związek przyczynowy zostały udowodnione, w sytuacji gdy powód przedstawił na te okoliczności jedynie prywatną opinię Biura (...), która to opinia jest tylko dokumentem prywatnym i nie stanowi źródła dowodowego;

II/ naruszenie prawa materialnego, tj.:

a/ art. 805 k.c. w zw. z art. 65 § 1 i 2 k.c. w zw. z dodatkową klauzulą nr 9 OWU poprzez ich błędną, powierzchowną, niepogłębianą wykładnię polegającą na automatycznym uznaniu, że już tylko z tej klauzuli wynika, że pozwany ponosi odpowiedzialność za szkodę polegającą na uszkodzeniu silnika w powierzonym do naprawy pojeździe powoda, w sytuacji gdy prawidłowa i rzetelna wykładnia dodatkowej klauzuli nr 9 OWU winna prowadzić do wniosku, że:

- klauzula ta rozszerzyła zakres ubezpieczenia wyłącznie o szkody wyrządzone przez warsztat naprawczy jako przechowawcę w rozumieniu art. 835 k.c. - innymi słowy szkody pozostające w bezpośrednim związku przyczynowym z przejściowym powierzeniem na przechowanie danej rzeczy wykonującemu naprawę pojazdu, czego nie należy utożsamiać ze szkodami powstałymi na skutek wadliwie wykonanej usługi naprawy pojazdu;

- klauzula nie rozszerzyła ubezpieczenia o odpowiedzialność cywilną warsztatu naprawczego z tytułu niewłaściwego przeprowadzenia usługi naprawy pojazdu, czyli z tytułu wadliwie wykonanego dzieła, do wykonania którego niezbędne było przechowanie rzeczy;

b/ art. 805 k.c. w zw. z art. 65 § 1 i 2 k.c. w zw. z § 21 ust. 3 OWU poprzez ich niezastosowanie i pominięcie, że ochrona ubezpieczeniowa nie obejmuje roszczeń wynikających z rękojmi, gwarancji lub z przepisów o prawach konsumenta oraz szkód, które mogłyby być zaspokojone na podstawie tych przepisów - a właśnie do takich roszczeń zaliczyć należy roszczenie o zwrot kosztów ponownej naprawy pojazdu, który uszkodzony został na skutek nieprawidłowo przeprowadzonej naprawy w warsztacie naprawczym;

c/ art. 805 k.c. w zw. z art. 65 § 1 i 2 k.c. w zw. z § 21 ust. 3 OWU poprzez ich błędną wykładnię, a w konsekwencji niezastosowanie, będące skutkiem uznania, że skoro do akt nie załączono żadnego wniosku warsztatu o wyłączenie odpowiedzialności m.in. za roszczenia wynikające z rękojmi, gwarancji lub z przepisów o prawach konsumenta, to przepis § 21 ust. 3, ograniczający odpowiedzialność ubezpieczyciela za ww. roszczenia, nie ma zastosowania, w sytuacji gdy prawidłowa wykładnia przedmiotowego postanowienia OWU winna skutkować przyjęciem, że strony nie umówiły się, że wyłączenie odpowiedzialności uregulowane w § 21 ust. 3 OWU będzie miało miejsce jedynie na wniosek ubezpieczonego warsztatu, a zatem ochrona ubezpieczeniowa została na mocy § 21 ust. 3 OWU ograniczona z mocy samej umowy ubezpieczenia zawartej pomiędzy pozwanym a warsztatem, co obligowało Sąd do zastosowania § 21 ust. 3 OWU w stanie faktycznym sprawy;

d/ art. 805 k.c. w zw. z art. 65 § 1 i 2 k.c. w zw. z § 21 ust. 3 OWU poprzez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że umowa ubezpieczenia OC, w której obowiązuje wyłączenie odpowiedzialności za roszczenia wynikające z rękojmi, gwarancji lub z przepisów o prawach konsumenta, jest iluzoryczna i niczego nie chroni, podczas gdy prawidłowa, rzetelna i zgodna z zasadami doświadczenia życiowego wykładnia § 21 ust. 3 OWU winna skutkować uznaniem, że nie sposób przyjąć, aby zastosowanie § 21 ust. 3 OWU równało się z niemożliwością wystąpienia wypadku ubezpieczeniowego i iluzoryczną ochroną ubezpieczeniową, gdyż potencjalna szkoda, jaką może wyrządzić

warsztat naprawczy w mieniu klienta, nie ogranicza się tylko do wadliwie wykonanej usługi naprawy, ale może polegać również przykładowo na uszkodzeniu pojazdu na skutek spadnięcia z podnośnika, uszkodzeniu szyby w wyniku przypadkowego uderzenia przez pracownika, czy też na uszkodzeniu pojazdu przy wyjeżdżaniu z miejsca naprawy na parking przy warsztacie, które to szkody zostały w niniejszej sprawie objęte ochroną ubezpieczeniową na mocy klauzuli nr 9 OWU;

e/ art. 822 § 2 k.c. w zw. z art. 65 § 1 i 2 k.c. w zw. z § 21 ust. 3 OWU w zw. z klauzulą nr 9 OWU poprzez ich błędną wykładnię polegającą na uznaniu, że podlegająca naprawieniu na mocy umowy ubezpieczenia OC warsztatu szkoda powoda powstała na skutek zawinionego działania pracowników ubezpieczonego warsztatu, którzy wadliwie dokonali naprawy silnika w pojeździe powoda, podczas gdy zgodnie z postanowieniami OWU będącymi integralną częścią umowy ubezpieczenia, tego rodzaju uszczerbek w majątku nie podlega naprawieniu na mocy umowy ubezpieczenia zawartej pomiędzy warsztatem naprawczym a (...) S.A.;

f/ art. 805 § 2 k.c. w zw. z art. 822 § 2 k.c. poprzez ich błędne zastosowanie na skutek błędnego uznania, że w niniejszej sprawie zaistniała szkoda będąca skutkiem przewidzianego w umowie ubezpieczenia wypadku i w konsekwencji ubezpieczyciel zobowiązany jest do spełnienia swojego świadczenia w sytuacji gdy w okolicznościach niniejszej sprawy nie wystąpiła szkoda, o której mowa powyżej, a zatem ubezpieczyciel nie ma obowiązku spełnienia świadczenia.

W oparciu o tak sformułowane zarzuty skarżący wniósł o zmianę wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania za I instancję, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym i kosztów opłaty od apelacji.

Powód w odpowiedzi na apelację wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania apelacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył:

Apelacja okazała się bezzasadna.

Wbrew zarzutom apelacji, Sąd Okręgowy prawidłowo ustalił, że doznana przez powoda szkoda wynikała z nieprawidłowo wykonanej naprawy samochodu w ubezpieczonym u pozwanego warsztacie naprawczym. Powyższe wynikało zarówno z opinii sporządzonej na zlecenie powoda ale także i z opinii sporządzonej na zlecenie pozwanego. Wnioski obu opinii są tożsame co do tego, że przyczyną uszkodzenia silnika w samochodzie powoda była wadliwie wykonana przez ubezpieczonego naprawa silnika zgodnie ze zleceniem 10 stycznia 2019 r. Wbrew twierdzeniom apelującego wadliwość wykonanej naprawy i związek przyczynowy ze szkodą wynika nie tylko z opinii prywatnych, w tym sporządzonej na zlecenie pozwanego przez (...) S.A. z dnia 2 grudnia 2019 r., ale także zeznań świadka K. S. (2), dokumentacji dotyczącej zleceń naprawy i samej naprawy oraz dokumentacji zawartej w aktach ubezpieczeniowych.

Z tej przyczyny chybione są podniesione w tym zakresie zarzuty, tj. zarzut naruszenia art. 245 k.p.c. poprzez uznanie, że przedłożona przez powoda prywatna opinia Biura (...) z 22 stycznia 2020 r. stanowi dowód istnienia związku przyczynowego pomiędzy uszkodzeniem silnika a wykonywaną przez warsztat naprawą oraz zarzut naruszenia art. 232 zd. 1 k.p.c. mający polegać na błędnym uznaniu faktu wadliwej naprawy za udowodniony. W orzecznictwie podkreśla się, że dowód z dokumentu prywatnego może być podstawą ustaleń faktycznych, gdyż jest samodzielnym środkiem dowodowym, którego moc sąd ocenia według zasad określonych w art. 233 § 1 k.p.c. (zob. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 30 czerwca 2004 r., IV CK 474/03, OSNC rok 2005, nr 6, poz. 11; z dnia 27 lipca 2010 r., II CSK 119/10), w związku z czym sąd nie może ignorować dokumentów prywatnych, przedkładanych przez stronę w procesie i twierdzić, że żądania strony nie zostały w ogóle udowodnione (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 września 2014 r., I CSK 634/13).

W niniejszej sprawie prywatna ekspertyza złożona przez powoda mogła stanowić dowód na okoliczność wadliwie wykonanej naprawy, bowiem nie została skutecznie zakwestionowana przez stronę pozwaną a wnioski w niej wyartykułowane znalazły potwierdzenie w innych, wyżej wymienionych, dowodach, w tym prywatnej ekspertyzy wydanej na zlecenie pozwanego, w której w sposób jednoznaczny wskazano, że przyczyną tak rozległego zniszczenia układu korbowo – tłokowego na jednym cylindrze był brak zabezpieczenia sworznia tłokowego po jednej stronie. Natomiast wysokość szkody została skalkulowana przez niezależnego biegłego sądowego i także nie została skutecznie zakwestionowana.

Poczyniwszy prawidłowe ustalenia faktyczne, Sąd Okręgowy prawidłowo także zastosował prawo materialne analizując podstawy odpowiedzialności pozwanego jako ubezpieczyciela zakładu naprawczego i upatrując ich przede wszystkim w Klauzuli dodatkowej nr 9 do Ogólnych Warunków Kompleksowego (...) ustalonych uchwałą zarządu (...) z 15 stycznia 2016 r. ze zmianami ustalonymi uchwałą z 24 października 2016 r. (dalej OWU), , a ponadto w § 18 pkt 7 OWU oraz § 18 ust. 1 OWU.

Odmowa wypłaty odszkodowania przez pozwanego ubezpieczyciela wynikała z odmiennej interpretacji wymienionych postanowień OWU.

Sąd Okręgowy prawidłowo zinterpretował treść wymienionych postanowień OWU dochodząc do słusznej konstatacji, że odmowa wypłaty odszkodowania jest bezpodstawna. W § 18 pkt 7 OWU, strony przewidziały bowiem objęcie ochroną ubezpieczeniową szkód wyrządzonych przez pracownika ubezpieczonego przy wykonywaniu obowiązków pracowniczych na rzecz ubezpieczonego natomiast w § 18 ust. 1 OWU - odpowiedzialność cywilną ubezpieczonego za szkody wyrządzone osobie trzeciej w związku z prowadzeniem działalności określonej w umowie ubezpieczenia i posiadaniem mienia, które jest wykorzystane w takiej działalności, będące następstwem niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania. Co więcej, zawierając umowę ubezpieczenia strony rozszerzyły zakres ubezpieczenia poprzez Klauzulę nr 9 do OWU, która rozszerzyła zakres odpowiedzialności cywilnej pozwanego o szkody rzeczowe powstałe w mieniu ruchomym powierzonym ubezpieczonemu m.in. do naprawy. Wbrew zarzutom pozwanego, klauzula ta nie ogranicza odpowiedzialności pozwanego do szkód wynikłych w warsztacie ubezpieczonego, przykładowo wymienionych w uzasadnieniu, lecz rozszerza odpowiedzialność dodatkowo na „szkody powstałe po wydaniu powierzonymu mienia, jeżeli są następstwem wadliwie wykonanej usługi przez ubezpieczonego.”

Nie budzi więc wątpliwości Sądu Apelacyjnego, że w ramach Klauzuli nr 9 zostały ujęte szkody powstałe w powierzonym do naprawy pojeździe wynikające między innymi z wadliwej naprawy, co wprost wynika z jej treści.

Interpretacja tej klauzuli zaproponowana przez apelującego (zakładająca rozszerzenie ubezpieczenia wyłącznie o szkody wyrządzone przez warsztat naprawczy jako przechowawcę) jest nieuprawniona także w świetle pozostałych postanowień i Klauzul dodatkowych do OWU. Wprawdzie słusznie zauważył apelujący, że umowa o oddaniu samochodu do naprawy jest umową mieszaną, do której stosować należy przepisy umowy o dzieło i umowy przechowania, na co zwrócił uwagę także Sąd I instancji, jednak powyższe nie upoważnia do takiej interpretacji wspomnianej klauzuli. Interpretacji takiej sprzeciwia się przede wszystkim treść kolejnych klauzul dodatkowych do OWU, tj. Klauzuli nr 10 i nr 11, w których przewidziano rozszerzenie odpowiedzialności za szkody powstałe w mieniu przechowywanym, kontrolowanym lub chronionym przez ubezpieczonego (OC za szkody w mieniu przechowywanym) oraz szkody powstałe w pojazdach przechowywanych, kontrolowanych lub chronionych przez ubezpieczonego (OC za szkody w przechowywanych pojazdach). Gdyby treść Klauzuli numer 9 do OWU interpretować tak, jak oczekuje skarżący, wówczas zupełnie niecelowe byłoby wprowadzenie do OWU Klauzul numer 10 i 11 dotyczących stricte szkód w mieniu i pojazdach przechowywanych. Zasadnie więc przyjął Sąd I instancji, że Klauzula nr 9 rozszerzyła ubezpieczenie o odpowiedzialność cywilną warsztatu naprawczego z tytułu niewłaściwego przeprowadzenia usługi naprawy pojazdu czyli z tytułu wadliwie wykonanego dzieła, do wykonania którego niezbędne było przechowanie rzeczy. Z tej już tylko przyczyny apelacja podlega oddaleniu, bowiem pozwany nie zdołał skutecznie zakwestionować istnienia podstawy swojej odpowiedzialności wobec powoda w oparciu o Klauzulę dodatkową do OWU.

W tej sytuacji analiza zarzutów dotyczących pozostałych wskazanych przez Sąd Okręgowy podstaw odpowiedzialności pozwanego jest w zasadzie zbędna. Ubocznie jedynie podnieść należy, że – wbrew zarzutom apelacji – Sąd I instancji zasadnie uznał, że w tej sprawie nie znajduje zastosowania § 21 ust. 3 OWU, który z ochrony ubezpieczeniowej wyłącza roszczenia wynikające z rękojmi, gwarancji lub z przepisów o prawach konsumenta oraz szkód, które mogłyby być zaspokojone na podstawie tych przepisów. Głównie dlatego, że do akt nie załączono wniosku warsztatu o wyłączenie tej odpowiedzialności, podczas gdy § 18 ust. 2 OWU przewiduje, że z zakresu ubezpieczenia może być wyłączona odpowiedzialność cywilna za szkody powstałe w związku z prowadzeniem działalności albo za szkody powstałe w związku z posiadaniem mieniem, ale nastąpić to może na wniosek ubezpieczonego. Nie odnosząc się zupełnie do treści § 18 ust. 1 i 2 OWU, skarżący argumentował, że ograniczenie odpowiedzialności ubezpieczyciela o roszczenia wynikające z rękojmi, gwarancji lub z przepisów o prawach konsumenta jest w pełni racjonalne, bowiem gdyby szkody, które mogą zostać zaspokojone na podstawie przepisów o rękojmi, podlegały naprawieniu przez ubezpieczyciela, wówczas warsztat naprawczy nie wykonywałby swoich czynności naprawczych z należytą starannością i celowo generowałby szkody, wiedząc, że i tak za niefachową naprawę odpowiedzialność gwarancyjną poniesie ubezpieczyciel. Argumentacja skarżącego jest nieprzekonywająca. W ocenie Sądu Apelacyjnego sam fakt posiadania ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej w zakresie roszczeń z tytułu rękojmi nie powoduje, że podmiot ubezpieczony świadczący usługi wykonuje je nierzetelnie, w dodatku czyni to celowo. Takie działanie ubezpieczonego, zważywszy na możliwość wystąpienia przez ubezpieczyciela (w określonych sytuacjach) z żądaniem regresowym, byłoby co najmniej nieracjonalne. W każdym razie przedstawiona przez pozwanego argumentacja jest niewystarczająca do przyjęcia, że intencją stron (obu) było wyłączenie z ochrony ubezpieczeniowej tego typu roszczeń. Przede wszystkim dlatego, że postanowienia OWU nie są w tym zakresie jednoznaczne i dopuszczają różne, rozbieżne interpretacje. Sąd Apelacyjny podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z 8 listopada 2018 r. w sprawie II CSK 595/17, zgodnie z którym wyłączenie z zakresu ubezpieczenia odpowiedzialności za oznaczone szkody, czy nawet ich części, przewidziane w ogólnych warunkach, wymaga dokładnego określenia wyodrębnienia. Niejasności czy wątpliwości w rozumieniu postanowienia wyłączającego należy interpretować na korzyść ubezpieczającego. Ubezpieczyciel miał obowiązek sformułowania warunków ubezpieczenia w precyzyjny sposób. Stanowią one istotny element łączącego strony stosunku i podlegają wykładni według reguł przewidzianych w art. 65 § 2 k.c., jeżeli ich postanowienia nie są dokładne, a istotna ich treść może być różnie rozumiana.

W toku wykładni powinien być uwzględniony cel, dla którego umowa została zawarta, a także funkcja i natura zobowiązania. Celem umowy ubezpieczenia jest udzielenie ubezpieczonemu ochrony na wypadek zaistnienia określonego ryzyka, w zamian za zapłatę składki. Funkcją tej umowy jest zapewnienie ochrony ubezpieczonemu. Z tych względów za właściwe dla wykładni jej postanowień jest przekonanie chronionego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 maja 1997 r., III CKN 76/97, z dnia 2 września 1998 r., III CKN 605/97, z dnia 18 marca 2003 r., IV CKN 1858/00, z dnia 13 marca 2004 r., V CK 481/03, z dnia 8 grudnia 2005 r., II CK 305/05, uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 18 listopada 1998 r., II CKN 40/98 niepublikowane). Dyrektywy wykładni ustanowione w art. 65 § 2 k.c. przyznają pierwszeństwo zgodnemu zamiarowi stron i celowi umowy. Cel umowy, jako kryterium wykładni umowy ubezpieczenia, nakazuje położenie nacisku na charakter ochronny tego stosunku prawnego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2014 r., I CSK 155/13). Podkreślenia wymaga także, że umowa ubezpieczenia należy do umów szczególnego zaufania, a jej postanowienia oraz postanowienia owu powinny być jasne, zrozumiałe i jednoznaczne, aby ubezpieczający przed jej zawarciem miał świadomość ryzyka, które nie są objęte ubezpieczeniem oraz przesłanek, które ograniczają lub wyłączają odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń. Nie można zaakceptować takiej wykładni postanowień owu, zgodnie z którą strony nie umówiły się, że wyłączenie odpowiedzialności uregulowane w § 21 ust. 3 OWU będzie miało miejsce jedynie na wniosek ubezpieczonego warsztatu, co usprawiedliwia odmowę wypłaty powodowi odszkodowania.

Omówione względy uzasadniały oddalenie apelacji w całości na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. i zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.050 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym

wynikającą z § 2 pkt 6 w związku z § 10 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 r. tj. Dz.U. 2018.265 ze zm.